

Arrest

nr. 137 442 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2013 kwam betrokkene volgens eigen verklaringen aan te België. Die dag diende zij een asielaanvraag in. Op 19 maart 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

1.2. Op 10 april 2014 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) opgesteld. Die dag werd tevens aan de burgemeester van Sint-Niklaas gevraagd om aan betrokkene een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35) af te leveren indien ze een schorsend beroep zou indienen bij de Raad.

1.3. Op 16 april 2014 werd de bestreden bijlage 13quinquies betekend aan betrokkene.

1.4. Ook op 16 april 2014 diende betrokkene bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsend beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Met arrest nr. 129 958 van 23 september 2014 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten, naam : (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEM VAN DE BESUSSING :

Op 19/03/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert een enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: Genomen uit de schending van:

- *de. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);*
- *het algemeen beginsel van voorzichtigheid (geen beslissing van de controle- instantie);*
- *het algemeen beginsel om gehoord te worden;*
- *het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) met name bekrachtigd door het nationaal recht maar ook door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waaronder het respect voor de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel van de EU (in het bijzonder het recht om gehoord te worden alvorens jegens de verzoeker een nadelige beslissing genomen wordt);*
- *een kennelijke beoordelingsfout (van de wettelijke vereisten en van het statuut van asielzoeker); artikel 3 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens (EVRM) (het risico op slechte behandelingen);*
- *artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens (EVRM) (risico op slechte behandelingen en gebrek aan*
- *Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatuut (effectief rechtsmiddel)*
- *- Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, betreffen minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatuut (fundamentele waarborgen die de asielaanvraag en het verzoek tot verblijf omgevende tijd nodig om het verzoek te onderzoeken),*
- *Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ("Terugkeer" richtlijn).*

Dit enig middel zal uiteengezet worden in vier takken.

a - M.b.t. het toepasselijke recht en de principes in het geding:

- Het geviseerde nationale recht:

Artikel 75 § 2devan het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: (...). Artikel 75

§ 2de van het Koninklijk Besluit verwijst naar artikel 52/3 § 1e van de wet van 15 december 1980 dat voorziet dat:

- Het betreffende Europese recht:
- De « Procedure » richtlijn bepaalt in overeenstemming met artikel 7 en overweging 13 dat de asielzoeker gemachtigd is in de Lidstaat te blijven in afwachting van het onderzoek van zijn aanvraag: (...)

- De «terugkeer» Richtlijn 2008/115/EG betreft enkel onderdanen van derde landen met een onregelmatig verblijf en verduidelijkt in zijn overweging n° 9: (...)

- Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid vereist dat de administratie belast met het onderzoek naar het verzoek tot verblijfsmachtiging, en dit zeker wanneer gezondheids- en humanitaire redenen worden ingeroepen, overgaat tot een individueel, gepersonaliseerd en nauwkeurig onderzoek van de situatie van de asielzoeker. Dit onderzoek moet uitdrukkelijk blijken uit de bestreden beslissing en het medisch verslag waarop deze is gebaseerd. Indien dit niet het geval is, is de bestreden beslissing behept met een onwettigheid. In haar arrest Yoh-Ekale heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens de Belgisch Staat met name veroordeeld omwille van de reden dat de Belgische autoriteiten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 in geval van terugkeer naar Kameroen (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 10486/10 Arrest 20.12.2011).

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is tevens bekrachtigd in artikel 41 van het Europees Handvest, en het respect voor de rechten van verdediging behoort tot de Europese rechtsbeginselen « wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen » (EHVJ, SOPROPE, 18/12/2008, C- 349/07, punten 36 en 37).

Hier dient aan toegevoegd dat het recht om gehoord te worden (...)

In haar arrest MM tegen Ierland kent het Hof van Justitie van de EU (EHVJ) aan verzoekers van de subsidiaire bescherming het recht toe om te worden gehoord. Zij benadrukt dat hert. Recht om gehoord te worden voortvloeit uit het recht op behoorlijk bestuur, bekrachtigd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, hetwelk van « algemene toepassing » is (EHVJ, C-277/11 ,M.M. tegen Ierland punt 84).

b - Toepassing in casu van de bepalingen geïnterpreteerd in het middel:

De Belgische staat heeft een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker - aan verzoekster om reden dat de CGVS een weigeringsbeslissing had genomen en om reden dat verzoekster « is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum » (stuk 1). Verzoekster roept een vrees in voor schending van haar fundamentele rechten dewelke een onderzoek veronderstelt voorafgaand aan dit type beslissing dat voor haar nadelig is : welnu de twee cumulatieve wettelijke voorwaarden zijn in casu niet voldaan (geen illegaal verblijf), bovendien indien verzoekster deze litigieuze maatregel niet betwist binnen de beroepstermijn, zal haar beroep later niet meer ontvankelijk zijn en kan de administratie stellen dat ze er geen gevolg heeft aan gegeven ; tenslotte heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen niet automatisch na een beslissing tot weigering van asiel kan volgen zonder onderzoek van de fundamentele rechten die in het geding zijn (RVV, n 94.085 d.d. 20 december 2012).

(1) Wegens een gebrek aan rechtsgrond:

De bestreden beslissing, zijnde een « bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. (Bijlage 13quinquies) stelt als wettelijke basis artikel 75 § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Welnu, het wordt niet betwist dat verzoekster asielzoeker is op het Belgische grondgebied en dat hij er gemachtigd moet zijn om er te verblijven tijdens zijn asielprocedure. Bijgevolg kan de beslissing tot verwijdering niet gebaseerd zijn op artikel 75 § van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat verwijst naar artikel 52/3 § 1 van voornoemde wet. Inderdaad artikel 52/3 § 1slevan voornoemde wet vereist twee cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten vervuld zijn opdat de buitenlander kan beschouwd worden als « vallend binnen de gevallen bedoeld in artikel! 7, alinea 1, 1° tot 11° »:

- Een weigering van erkenning door de CGVS;
- Een onregelmatig verblijf.

Welnu, terwijl verzoekster inderdaad een weigeringsbeslissing betekend kreeg van de CGVS, werd hij er echter nooit van verwittigd dat zij zich in een onregelmatig verblijf bevonden, hetgeen ook niet mogelijk lijkt in de zin van de voornoemde teksten. In dit kader is het bevel om het grondgebied te verlaten ook tussengekomen voor het verstrijken van de termijn om tegen de beslissing van de CGVS beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetwelk nochtans een beroep is dat van rechtswege een schorsend effect heeft. Bijgevolg kan verzoekster zich niet bevinden in een « onregelmatig verblijf » in de zin van artikel 52/3 § 1ervan vermelde wet, terwijl zij een beroep heeft

ingediend met een schorsend effect en zij zich in een lopende asielprocedure bevindt. Bovendien is Uw Raad in materies van voile rechtsmacht de controle-instantie van de asielprocedure die hangende is. Bijgevolg is één van de voorwaarden van artikel 52/3 § 1e van voormelde wet niet vervuld, want er is geen onregelmatig verblijf. en is de beslissing tot verwijdering onwettig bij gebrek aan rechtsgrond en schending van de wet. De beslissing moet vernietigd worden.

(2) Wegens een gebrek in de motivering:

Zelfs in de onwaarschijnlijke situatie dat een dergelijke beslissing tot verwijdering zou kunnen genomen worden ten aanzien van verzoekster (quod non in casu - zie hoger (1)), viseert zij in haar motivering artikel 7 alinea 1e, 1° van de wet van 15 december 1980 die bepaalt dat : (...) Artikel 2 van de wet van 15 december 1980 naar waar verwezen wordt voorziet dat: (...). Mevrouw K. is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven gedurende de tijd dat zijn asielprocedure loopt en nu hij een beroep geeft ingediend voor Uw Raad tegen de negatieve beslissing van de CGVS, beroep dat hangend eis, is hij nog steeds gerechtigd op het grondgebied te verblijven. Hieruit blijkt dat de geviseerde wettelijke basis, die van verzoekster vereist dat hij in orde zou zijn met zijn documenten om België binnen te komen (geldig visum), niet geschikt lijkt voor de situatie waarin verzoekster zich bevindt. Uw Raad heeft er reeds aan herinnerd dat (...). In casu komt de situatie die bedoeld wordt in de bepaling niet overeen met een situatie die lijkt op deze van verzoekster. Anderzijds is verwerende partij ook niet gehouden een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, aangezien de voornoemde bepaling aangeeft dat het om een « mogelijkheid » gaat. In casu is er geen enkele objectieve reden om dergelijke beslissing tot verwijdering tegen verzoekster te nemen. nu hij zich op regelmatige wijze in een asielprocedure bevindt. Tenslotte, de betwiste beslissing is gemotiveerd op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, dit betreft een bepaling die de « Terugkeer » Richtlijn omzet die uitsluitend « verblijvers uit derde landen in onregelmatig verblijf » viseert. Overweging n°9 van deze « Terugkeer » richtlijn verwijst zelf naar de « Procedure » richtlijn om aan te geven dat : (...). Bijgevolg lijkt het problematisch dat een verwijderingsmaatregel gemotiveerd op een wetsartikel dat de « Terugkeer » richtlijn omzet kan genomen. worden ten aanzien van verzoekster, wiens statuut van asielzoeker niet betwist wordt. Verzoekster is, in de zin van voornoemde teksten, een « asielzoeker » en er kan ten aanzien van haar geen bevel om het Belgische grondgebied te verlaten betekend worden zonder het principe van niet-uitwijzing te miskennen waarop slechts uitzonderlijke en strikt omkaderde uitzonderingen bestaan. Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 voorziet trouwens precies dat deze kan toegepast worden onder voorbehoud van «Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ». Tenslotte, zelfs indien men een beslissing zou aanvaarden zonder rechtsgrond, dient men vast te stellen dat de beslissing behept is met een gebrek in de motivering wegens het bevat geen enkel element omtrent de persoonlijke en individuele situatie van verzoekster. De bestreden beslissing is op geen enkele wijze gemotiveerd en kan tegen eender wie gebruikt worden, zelfs de aansprekingen zijn foutief gebruikt : « hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn ... ». De beslissing is niet gepersonaliseerd. Hoewel de beslissing aangepast moet zijn aan de situatie van Mevrouw K. bevat ze geen enkel element haar betreffende, met uitzondering van haar burgerlijke staat. Dergelijke motivering beantwoordt niet aan de wettelijke en jurisprudentiële eisen. De beslissing is behept met onwettigheid en moet vernietigd worden.

(3) Wegens een schending van het recht om gehoord te worden (Algemeen Europees rechtsbeginsel) en het algemeen beginsel om gehoord te worden : Verwerende partij heeft een verwijderingsbeslissing genomen, een voor Mevrouw K. nadelige beslissing, zonder dat hij ooit tijdens de duur van zijn asielprocedure geïnformeerd werd van deze mogelijkheid en zonder dat hij voorafgaand gehoord werd, hetgeen in strijd lijkt met de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald deze van Europees recht. In haar recente arrest M.M. tegen Ierland herinnerde het EHVJ er, in navolging van de conclusies van de Advocaat-generaal, aan dat het recht om gehoord te worden een algemeen Europees rechtsbeginsel is en erkende het Hof dat verzoekers tot subsidiaire bescherming het recht hebben om gehoord te worden. Zij benadrukt dat het hoorrecht voortvloeit uit het recht op een behoorlijk bestuur, vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de EU, hetgeen van « algemene toepassing » is (EHVJ, C-/11, M. M. tegen Ierland, punt 84). Welnu, zoals hoger herhaald, in zoverre verwerende partij haar beslissing motiveert op basis van artikel 7, 1° van voornoemde wet, betreft het een bepaling die de hogervermelde « Terugkeer » richtlijn omzet. De verwijderingsbeslissing werd aldus genomen in het kader van het Europese recht. Zoals hoger herhaald is het beginsel van behoorlijk bestuur ook vastgelegd in artikel 41 van het Europees Handvest en het respecteren van de rechten van verdediging is een algemeen Europees rechtsbeginsel « wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen » (TEHVJ, SOPROPE, 18/12/2008 C-349/07, punten 36 en 37). In casu is de beslissing tot verwijdering genomen door verwerende partij bezwarend voor verzoekster want zij kan voor gevolg hebben dat hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, terwijl een asielprocedure hangende is en, in ieder geval, kan zij eveneens als gevolg hebben dat de administratie meent dat verzoekster hier geen gevolg aan gegeven heeft, terwijl zij eigenlijk in

afwachting was van het einde van haar procedure. Men kan slechts benadrukken dat verwerende partij, op geen enkel ogenblik in de procedure, verzoekster heeft gehoord of heeft opgeroepen om deze verwijderingsbeslissing aan te halen. Advocaat generaal, Yves BOT, preciseerde in de zaak M.M. voornoemd dat het hoorrecht (...). Bijgevolg moet de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke mogelijkheid om gehoord te worden voorzien alvorens een dergelijke bezwarende beslissing te nemen, zelfs indien de toepasselijke reglementering dit niet uitdrukkelijk voorziet. Bij gebrek hieraan is het algemeen beginsel in het middel gevisieerd geschonden en de procedure die tot de betwiste beslissing heeft geleid, is behept met een onwettigheid die niet kan geregulariseerd worden. In casu werd verzoekster niet in gebrek gesteld om « schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen noch om kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene. » (Voornoemde conclusies, voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland (§ 81 en volgende)). De bestreden beslissing is genomen met een schending van de algemene rechtsbeginselen van de Unie gevisieerd in het middel en moet uit dezen hoofde vernietigd worden.

(4) Wegens een gebrek in de motivering hetwelk een gebrek aan voorafgaand passend onderzoek weergeeft (artikels 3 en 13 EVRM)

Bovendien werd de beslissing tot verwijdering van verzoekster genomen zonder gepast onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij statueerde, inderdaad zoals hoger aangehaald (...). Toch heeft Uw Raad tegelijkertijd er aan herinnerd dat: (...). Enerzijds werd de bestreden beslissing door de administratie genomen omwille van de negatieve beslissing van de CGVS van 19.03.14. Bijgevolg heeft de administratie een bevel genomen om het grondgebied te verlaten op basis van een beslissing tot weigering van bescherming terwijl naar Belgisch recht een termijn van één maand open staat om de wettigheid van deze beslissing, te betwisten voor Uw Raad, met een van rechtswege schorsend beroep. Er bestaat hier een werkelijk probleem op het vlak van de wettigheid van deze beslissing genomen ten aanzien van een asielzoeker tijdens de duur van zijn procedure in een lidstaat van de EU. Deze verwijderingsbeslissing heeft dus geen enkel voorwerp noch wettige rechtvaardiging en moet alleen al om deze reden vernietigd worden. Anderzijds, verzoekster heeft een beroep ingediend voor Uw Raad ten einde de weigeringsbeslissing van de CGVS te betwisten. Dit beroep is actueel hangende (stuk 3). Verwerende partij Rende dus het statuut van asielzoeker van verzoekster en de ingeroepen risico's genomen uit artikel 3 EVRM. Door te beslissen tegen verzoekster een verwijderingsbeslissing te nemen heeft verwerende partij geen gepast onderzoek gedaan naar zijn persoonlijke, familiale situatie en de grote risico's op vervolging in geval van terugkeer naar het eerste land van asiel, India. Op dit vlak vereist het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de administratie, die een verwijderingsbeslissing neemt, met de tweevoud gebrachte reële consequenties, wat des te meer geldt wanneer humanitaire redenen worden ingeroepen, overgaat tot een individueel gepersonaliseerd en uiterst nauwkeurig onderzoek van de situatie van verzoekster aangepast aan alle pertinente elementen waarvan zij kennis heeft. In haar arrest Yoh-Ekale heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Belgische staat veroordeeld met name omwille van de reden dat de Belgische autoriteiten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 in geval van terugkeer naar Kameroen (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 10486/10 Arrest 20.12.2011). Op een wijze die nog meer aanleunt bij huidige zaak, heeft het EHRM zich gekant tegen de Belgische asielinstanties die de risico's genomen uit artikel 3 EVRM niet hadden onderzocht in geval van terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers (EHRM, Sing-h t. België- 33210/11 Arrest 2.10.2012). Tenslotte, huidig verzoekschrift opent ene procedure voor verzoekster die geen van rechtswege schorsende werking heeft en dit plaatst verzoekster in een abnormale situatie en, in ieder geval, in een situatie in strijd met het EVRM (artikel 13 EVRM), in strijd met het Europese recht (artikel 47 Europees Handvest en artikel 39 van de Procedure richtlijn) en in strijd met de rechtspraak van de Europese Hoven (z/z met name EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland). Om al deze redenen roept verzoekster een schending in van artikel 13 EVRM gecombineerd met artikel 3 EVRM. De verwijderingsbeslissing is dus behept met een onwettigheid en moet vernietigd worden."

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Algemene rapporten op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en in casu maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De bestreden beslissing verplicht de verzoekende partij niet terug te keren naar India of China, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS 14 november 1994, nr. 50.187, RvS 9 november 1994, nr. 50.130, RvS 1994, z.p.).

De verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient ze aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij verklaart te vrezen dat ze, in geval van terugkeer naar India (of China), ten gevolge van haar Tibetaanse origine, een veel te groot risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst daartoe naar een aantal algemene rapporten. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu worden deze rapporten en artikels op geen enkele wijze op de persoonlijke situatie van verzoekende partij betrokken waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond (RvS 16 december 2006, nr. 113.729).

Bovendien kan opgemerkt worden dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. deze beslissing van het Commissariaat-generaal wordt bevestigd door de Raad met arrest nr. 129 958 van 23 september 2014.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. De bestreden maatregel houdt niet in dat zij niet meer zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voorde betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Op 27 februari 2012 is de Belgische omzetting van de Europese terugkeerrichtlijn in werking getreden. De wet van 19 januari 2012 (B.S. 17.02.2012) voegt een nieuwe Titel III quater aan de vreemdelingenwet toe: 'Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven'. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn aangezien dit werd omgezet in nationaal recht.

De uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet krachtens hetwelk de Minister of zijn gemachtigde, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel moet geven het grondgebied te verlaten wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De feitelijke overwegingen zijn eveneens terug te vinden in de bestreden beslissing. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld "wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing

schragen. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC